

Vocacions sacerdotals, una quimera?

Romà Casanova, bisbe de Vic

Al bisbat de Vic estem celebrant dues commemoracions significatives del nostre Seminari Diocesà: els 275 anys d'aquesta institució i el setanta-cinquè aniversari de l'edifici actual. Aquestes efemèrides ens posen al davant el gran repte de cercar els servidors de les comunitats cristianes en el ministeri sacerdotal. El desafiament és gran: som conscients de la manca de fe en el cor de tantes i tantes persones; si més no, de manca de pràctica cristiana. Ja no n'hi ha prou d'afirmar la falta de vitalitat de les comunitats, el problema és molt més profund: el desconeixement de Crist entre els nostres coetanis. En cap altra època de la història de l'Església en aquest país, al meu entendre, no hi ha hagut aquest fenomen sociològic.

La crisi de vocacions en palesa també una altra de més fonamental: la de la iniciació cristiana

El repte és immens, perquè és clar que, com deia sant Agustí, «els pastors bons surten d'entre les ovelles bones». Tot i això, partint de la premissa que el ministeri sacerdotal és insubstituïble en l'Església, no podem fer res més que mirar amb esperança el futur. Encara que en aquests moments les vocacions sacerdotals semblin una quimera entre nosaltres, tenim la certesa que el Senyor no abandonarà mai el seu poble i ens donarà els pastors que necessitem.

Certament que estem en temps de sequera, no sols per la manca de pluja, sinó perquè les nostres parròquies no estan pas gaire galdoses, però no podem pensar que sigui impossible que hi hagi respostes generoses a la crida del Senyor en el cor de molts joves. L'aigua cau del cel. La demanem amb insistència en la nostra oració. La gràcia de Déu també ve del cel, de les mans amoroses del nostre Pare. Els sacer-

dots són un do que el Senyor ens concedeix i que es concreta en cada parròquia. Com a do que són, els preveres i també els seminaristes els hem de demanar amb insistència al Senyor perquè els hem de menester. Necessitem sacerdots, necessitem més sacerdots, necessitem sants sacerdots.

La crisi de vocacions en palesa també una altra de més fonamental: la crisi de la iniciació cristiana. Hem de replantejar-nos com orientem les persones que truquen a la porta de les nostres parròquies. Una manca d'aprofundiment en la iniciació cristiana, tant en els misteris de la fe com en els de la seva celebració i la seva pràctica, ens evidencia la manca de zel evangelitzador. Seguint el símil de l'aigua, no en sabem prou, de pouar l'aigua de la veritable vida.

Tanmateix, gràcies a Déu, hi ha solidaritat entre Esglésies. En altres moments la nostra diòcesi de Vic pogué ser generosa amb sacerdots que, com a *fidei donum*, van fer-se presents en molts països d'Àfrica, Amèrica i Europa. Ara, en aquests moments de feblesa de la vivència cristiana a casa nostra, tenim l'ajut i la generositat de bisbats germans que, amb la presència entre nosaltres de preveres, fan possible el servei a parròquies i comunitats. Aquest fet ens recorda l'efecte dels vasos comunicants en l'aigua.

